

en gammel Kæmpegrav, og den blev opstillet i Museumsgaarden til højre, naar man kommer ind ad Porten. Den var altsaa ægte. Saa fik Museumsbestyrelsen den mærkværdige Idé, at naar man havde saadan en Dysse til højre i Gaarden, maatte man ogsaa have en Dysse til venstre i Gaarden for Symmetriens Skyld. Jeg ved ikke, om de Herrernogen Sinde have set, at man i en Bondegaard havde to Klaverer i Storstuen for Symmetriens Skyld. Jeg har aldrig set det. Men man hører mange Mennesker tale om, at de have set det. Jeg har altid tvivlet om den Historie. Det skulde være en af de Bønder, der var blævne, hvad man kalder „kalkunsk“, i de gode Aar i 70erne, og som anskaffede sig et Klaver til Konen og Datteren, og saa fortælles: Og tænk saa, saa var der en tom Væg paa den anden Side af Døren, og i den Anledning købte han et Klaver til og stillede det op ad den Væg, og det finder man uhyre dumt af Bonden, og det finder jeg ogsaa. Jeg betvivler, som sagt, at nogen Bonde har været saa dum. Nu har denne Museumsbestyrelse baaret sig ad akkurat paa samme Maade. Hvis den for øvrigt havde haft to Stendysser at stille op, skulde jeg ikke have haft noget at sige dertil. Det vilde, for at blive i Lignelsen, svare til to virkelige Klaverer. Men tænk, om Bonden havde anskaffet et Klaver og en tom Klaverkasse til at staa paa den anden Væg for Symmetriens Skyld! Det vilde have været helt ovenud. Men det er saadan, at denne Museumsbestyrelse har baaret sig ad. Den fik stillet en ægte Stendysse op til højre i Gaarden, og saa fik den nogle tomme Kasser af Beton, hule Betonblokke, stillede op til venstre i Gaarden. Det sidste er noget, der kunde passe ude i Tivoli, men paa ingen Maade i dette Museum. For det første støder det Øjet straks, naar man kommer ind, at se det forlorne, som her er stillet op, og for det andet svækker det Tilliden til Museet. Naar man faar et saa kraftigt Indtryk af noget forlorent og uægte straks, naar man træder ind i Museets Gaard, gaar man videre ind i Museets Lokaler med en utryk Følelse overfor de Genstande, man faar at se. Man tænker bestandig paa, om det ogsaa er ægte Ting, man faar at se, eller kun Eftergørelser. Jeg synes, at det baade er grimt, hvad der er stillet op, og at det er urimeligt at bevare det. Jeg vil derfor henstille, om ikke den højtærede Kultusminister vilde spørge Tivolis Direktion, om den ikke vilde have denne Pampaché-Dysse. Hvis Museet kunde faa Tivolis Bestyrelse

til at tage den gratis bort og selv bekoste Transporten til Tivoli, tror jeg, Museet var overordentlig godt tjent dermed.

Den ægte Dysse burde for øvrigt aabenbart aldeles ikke have været opstillet i Gaarden. En saadan Stendysse tager sig ganske udmærket ud ude paa en Kæmpegrav, men den ser højt besynderlig ud, naar den bliver stillet ind i en snever Gaard som denne. Bag Museet derimod ligger der en Have, hvor der er Grønsvær og Trær, og hvor Omgivelserne noget mere ligner de landlige Omgivelser, i hvilke en saadan Stendysse naturligt befinder sig. Der burde man have stillet Stendysser op og ladet Gaarden være, som den var. Nu har man ødelagt Gaarden og den ægte Stendysse og vansiret det hele ved yderligere at opstille den eftergjorte Dysse. Det, man har gjort her, er saa forkert, at det maa gøres om, og jeg henstiller meget indtrængende, at det maa ske.

Jeg skal saa tillade mig at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til det Forslag, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) og jeg have tilladt os at stille om en Nedgang i de af den højtærede Kultusminister foreslaaede Bevillinger paa § 26, 2. A. Vi foreslaa, at der ikke i Aar skal gives nye litterære Bevillinger, men at de, der ere givne, skulle bevares med det Beløb, som de tidligere have haft, uden Forhøjelse. Vi finde os i, at en Del af dem, der tidligere have været opførte som treaarige Bevillinger, rykker over til at blive livsvarige Understøttelser, men vi modsætte os ogsaa Forhøjelser der. Det er ikke under Hensyn til, hvad det er for Forfattere, der i Aar ere foreslaaede til Forhøjelse, vi have stillet vort Forslag, men det er ud fra den Betragtning, at naar der er saa megen Opfordring for Nationen til at vise Sparsommelighed, som der er for den danske Nation i Øjeblikket, er det rimeligt, at man sparer paa Omraader som dette. Det er rimeligt, at en saadan Konto ikke stiger i et Aar, hvor de økonomiske Forhold i Landet ere daarlige. Naar vi i vore private Forretninger have lidt Tab og derfor i vor private Husholdning maa spare, maa vi først se os om efter at spare paa det, der er lettest undværligt og er Luksus. I saadanne Aar anskaffer man sig ikke Malerier, og man indskrænker sit Bogkøb saa meget som muligt. Og jeg tror, det er fornuftigt for Staten at stille sig paa en noget tilsvarende Maade. Ved den Nægtelse, vi her foreslaa, sker der ikke nogen